

OBIECUJĄCY (3) *part praes act*

o oraz e *prawdopodobnie jasne* (tak w obiecać).

sg m D obiecując(e)mu (1). ◇ A obiecując(e)go (1). ◇ pl N m pers obiecujący (1).

Sł stp s.v. *obiecować*, Cn s.v. *obiecownik; obietnica*, Linde XVII w. (z Cn) s.v. *obietnica*.

Który coś przyrzeka, zapowiada; promissivus Cn (3) : Ale áby iuż tylko Bogu obiecuiącemu vwierzyłá/ y w tym fie iemu cále pod dáłá CzechRozm 158v.

obiecujący co (2): CzechEp 282; haeretykowie/ obiecuiący światłość prawdy/ nigdy w iednym ítanie prawdy nie trwáią; ále dziś ták á iutro inák vczá WujNT 836.

[*cum inf: mieścianie [...] swim y wíech przifíezników i za iednego człowieka bicz obiecuiuczich [!] imieniem pod przifíiegami swoimi iawnie y na wíchem zgodnie Swiadzeczhwo Sławnemv Lvkałchewi Raskowi Poznanńkiemv mieścianinowi, ífą widali ZapWpol 1550/212.*]

Cf **OBIECOWAĆ**